

[Arnth Jensen.]

let, om der overhovedet bør aabnes Adgang for Kvinder til Præstegerning i Folkekirken, er det rigtigt, som den ærede Ordfører nævnte, at saavel den højtærede Kirkeminister som mit Parti gennem Ministerens Forslag klart har erkendt, at denne Adgang bør aabnes, og ved Forelæggelsen af Forslaget har man ogsaa erkendt Rigsdagens Ret til at lovgive om dette Forhold. Heraf følger, at vi ikke kan gaa ind for den af det konservative Mindretal fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen, men at vi maa stemme imod denne. Vor Begrundelse er tillige den, at for ganske kort Tid siden forelaa der en meget omfattende Betænkning fra et kirkeligt Udvalg, og det er vor Overbevisning, at selv om der nu blev nedsat et nyt Udvalg, er der meget, meget ringe Sandsynlighed for, at man vilde kunne opnaa større Enighed der. Endvidere maa vi hævde, som jeg fremførte ved første Behandling — jeg skal ikke gentage mine Udtalelser fra dengang —, at Rigsdagen er i sin fulde Ret til at lovgive om folkekirkelige Spørgsmaal, og tillige er efter vor Mening Paastanden om, at det, der her lovgives om, skulde være et rent indre, kirkeligt Spørgsmaal, meget tvivlsom. Jeg har hævdet og vil stadig hævde, at det, som den højtærede Ministers Forslag i Virkeligheden drejer sig om, er, hvorvidt Menigheden selv gennem sit Organ, Menighedsraadet, skal have en udvidet Ret til at bestemme, om den ønsker at betjenes af en Mand eller en Kvinde, og selve det teologiske Fakultet har jo erklæret, at hvis Menigheden ønsker en Kvinde til det, sker der ikke derved noget Overgreb mod Kirkens indre Liv. Dernæst mener jeg ogsaa af Besvarelserne fra Biskopperne at kunne skønne, at selv om der er en Del af dem, der er imod Tanken, har de dog ikke kunnet finde noget i selve den hellige Skrift, der kan fremføres som et virkeligt Argument imod den, og jeg forstaar derfor heller ikke, hvad de protesterende Præster tænker paa, naar de i deres Protestskrivelse over for Ministerens Forslag anfører, at den evangelisk-lutherske Folkekirke hidtil har bekendt sig til den hellige Skrift som Retsnor for Lære og lignende. Jeg forstaar ikke, hvad man tænker paa, hvis man mener, at det, Ministeren her har foreslaaet, skulde være et Overgreb. Jeg har som sagt endnu ikke set noget fremført fra den Side, der kan betegnes som et virkeligt Argument

imod, at en Kvinde over Præstegerning i Folkekirken.

Jeg har ikke meget mere at sige om denne Sag. Som sagt havde jeg haabet, at man som en Overgangsbestemmelse kunde have taget imod Ministerens fremstrakte Haand, men naar man ikke har villet det, maa jeg, selv om vi anerkender selve Hovedprincippet: Kvinders Adgang til Præsteembeder, paa mit Partis Vegne anbefale at stemme imod det af Flertallet stillede Ændringsforslag og ved tredje Behandling at gennemføre det af Kirkeministeren stillede Forslag.

Juul:

Jeg vil gerne have Lov til paa egne Vegne at fremsætte et Par Bemærkninger her ved Lovforslagets anden Behandling. Som det fremgaar af Betænkningen, har jeg for mit Vedkommende ikke kunnet tiltræde Ministerens Forslag til § 7, fordi det indeholder en vis Begrænsning af Kvinders Adgang til Præsteembeder, sammenlignet med Mænds. Det er min personlige Opfattelse, at Rigsdagen ikke har nogen moralsk Beføjelse til at foreskrive Menigheden, paa hvilken Maade og under hvilke Former Menighedslivet skal leves. Jeg vil tro, der vil være Enighed om at give Menighedslivet her i Danmark de bedst mulige Kaar, og vil man det, maa man give Menigheden fuld Frihed til selv at afgøre, under hvilke Former det bedst kan ske, og træffer en Menighed en Kvinde, hvis Forkyndelse egner sig til at bringe Næring for Menighedens Kristenliv, bør der ingen Hindringer være for, at dette Fællesskab kan komme i Stand. Naturligvis maa jeg være enig i, at der ikke maa paatvinges nogen Menighed en Præst imod dens Ønske, men det er der jo heller slet ikke Tale om her. Jeg ved nok, at Ministeren i visse Tilfælde staar frit med Hensyn til Udnævnelse, men det skulde da være en underlig Minister, der vilde udnævne en Præst, som ikke har nogen Mulighed for at komme i det rette Forhold til den Menighed, han eller hun skal være Tjener for. Der kan nok i visse Tilfælde, hvor der er flere Præster inden for et Pastorat, være Grund til at tage Hensyn til et Mindretal, selv om Flertallet er af en anden Opfattelse, men det vil Ministerens Forslag til § 7 jo netop hindre Ministeren i at gøre i de Tilfælde, hvor Mindretallet kunde ønske at blive kirkelig betjent af en Kvinde, og det finder jeg er forkert, fordi